

glemmer. Der er Grund nok til at have Medlidenhed, men dog vil jeg sige, det er ikke særlig den Side af Sagen, jeg har tænkt at tale om, jeg vil derimod gerne tale om Retfærdighedsfølelsen. Det forekommer mig, at det er retfærdigt, at der bliver gjort noget for Vestkysthavnesagen. Jeg synes ikke, man kan blive ved med at lade vore Fiskere nøjes med velvillige og sikkert ogsaa velmente Ord, medens man stadig lader det mangle paa Handling.

Der blev i 1882 nedsat en Kommission, men der kom intet Resultat. Der skete saa som bekendt en frygtelig Ulykke i 1893 oppe paa Vestkysten. Om det var denne Ulykke, der bevirkede, at der igen i 1897 blev nedsat en Kommission, ved jeg ikke, men den blev nedsat. Den blev sammensat mærkeligt nok udelukkende af Mænd — det var sikkert meget dygtige Mænd hver paa sit Omraade —, der boede i København. De skulde undersøge Vestkystforholdene, undersøge Trangen og Betimeligheden for Anlægget af en saadan Havn, Mulighederne for den Udvikling, den vilde føre med sig, og i det hele taget, om det var forsvarligt at anvende de Midler, der var nødvendige til Bygningen af en saadan Havn. Jeg antager, at de Mænd har gjort deres bedste, men man kunde jo ikke forlange, at de skulde kunne bedømme en Sag, der laa saa langt, langt udenfor dem. Man maatte heller ikke forlange, at de skulde kunne føle med Fiskerstanden og med den Trang til Havnen, der var til Stede i Standen. Disse Mænd maatte da ogsaa nøjes med de Oplysninger, man gav dem. Oplysningerne har nok været rigtige, men det viste sig, at de Slutninger, de drog af dem, blev saa forfærdelig forkerte. De havde ikke rigtig Fidus til, at det kunde blive til noget med Rødspættefiskeriet, det kunde ikke udvikles synderligt mere; det Antal Fartøjer, man havde, var tilstrækkeligt til at opfiske det, der var. De havde heller ingen rigtig Tro til, at det kunde betale sig fra en saadan Havn at fiske Kuller og Torsk; derimod havde de noget mere Tro til Helleflynder og Hummer. Nu har Skæbnen imidlertid villet, at disse to Arter fuldstændigt har svigtet, Helleflynderen er forsvundet, og Hummerne er taget betydeligt af, saa det, de havde sat deres Haab til, vilde have slaaet fuldstændigt fejl, men det, man ikke ventede sig noget af, er taget til i vældig Grad. Men jeg siger igen: Det er tilgiveligt, at de har bedømt det forkert; men alligevel er det sørgeligt, naar denne Bedømmelse maaske har haft til Følge, at vi til Dato staar med Sagen uafgjort.

De foranstaltede grundige Undersøgelser, alvorlige Overvejelser, ja, saa alvorlige, at de endog har drøftet meget omhyggeligt, om de, hvis de fik bygget en Havn og endelig fik anskaffet en Flaade, saa kunde skaffe Fiskere til at bruge denne Flaade. Fiskeriet var i Løbet af 20 Aar naaet til ca. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. for Rødspættefiskeriets Vedkommende i Kattegattet, og de mente, at i Løbet af de næste 20 Aar vilde man ved Hjælp af en Havn naa til noget lignende i Vesterhavet, $\frac{3}{4}$ —1 Mill. Kr., og de øvrige Slags Fisk, man vilde kunne fange fra en Havn, vilde forøge Beløbet til højst $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. i Løbet af 20 Aar. Men Virkeligheden siger noget helt andet. Nu er det kun 13 Aar, siden Kommissionen afgav sin Betænkning i 1900, og i de 13 Aar har Rødspættefiskeriet uden Havn udviklet sig til at naa et Beløb af omtrent $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og det tilligemed det øvrige Fiskeri er naaet til omkring $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Med samme Stigning vil det i Løbet af 20 Aar naa til 5 Mill. Kr. uden Havn, og det var jo ikke urimeligt at tænke, at det med en Havn maaske vilde fordobles. Saa havde vi maaske naaet 10 Mill. Kr. om 20 Aar, hvor denne Kommission har regnet med 1 Mill. Kr. Naar man regner saa meget fejl, er det rimeligt, at Resultatet bliver derefter, og Følgen blev ogsaa, at man ikke turde anbefale Anlægget af en Fiskerihavn; det kunde maaske til Nød forsvares at anlægge en Havn, naar man fik den gjort til noget af en Handelshavn og en Tilflugtshavn og en hel Del mere, og saa i Betragtning af den Opkomst, det kunde medføre for Egnen.

Af disse Grunde foreslog Kommissionen vel at bygge en Havn, men var dog i højeste Grad betænkelig ved det. Derimod foreslog man ogsaa at bygge Moler, og det skal siges — jeg ved, der undertiden har været sagt andet, men det skal siges, for det er sandt, at disse Moler har gjort deres fulde Nytte, saa fuldt, som det i det hele taget var ventet, ja, at de endog har overtruffet vore Forventninger. Det har i alt Fald Molen ved Vorupør; da den anden knapt nok er færdig endnu, kan jeg ikke tale om den, men jeg er ikke i Tvivl om, at hvis den viser sig lige saa heldig som Molen ved Vorupør, vil den fuldt ud gøre den Nytte, man har ventet af den. Men Molerne kan jo ikke ændre eller udvikle Fiskeriet, og derfor vilde jeg gerne, man skulde vende Spørgsmaalet om. Jeg tror, man tidt nok har spurgt, naar man talte om Havnesagen: Har vi Raad til at bygge en Vestkysthavn? Eet er man nu imidlertid naaet til, og det er igennem Bygningen af Molerne at komme